

Čís. 13082.

Z rozsudku, jímž byla žaloba zamítnuta, nemůže se odvolati žalovaný, třebaže podle důvodů napadeného rozsudku byla žaloba zamítnuta z důvodu, jímž se mní býti žalovaný dotčen.

V dovolání nelze uplatňovati výtku, že znění rozsudku prvního soudu ve výroku o útratách jest zmatečné podle § 477 čis. 9 c. ř. s., třebaže výtku ta byla uplatňována i v odvolání.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, R I 1173/33.)

Do rozsudku prvního soudu, jímž byla zamítnuta žaloba a žalovanému uložena náhrada útrat žalobci, podal odvolání žalovaný. Odvolací soud odvolání odmítl. Důvody: V souzeném sporu navrhl odvolatel v první stolici, by žaloba odpůrcova byla zamítnuta. Poněvadž tomuto návrhu bylo napadeným rozsudkem vyhověno, nemá odvolatel důvodu, by ve věci tomuto rozhodnutí, jež dopadlo v jeho prospěch, odporoval odvoláním, k čemuž se poznamenává, že každý opravný prostředek předpokládá, že se straně, která jej podává, děje právní újma. Za tohoto stavu věci není však odvolatel k odvolání oprávněn (§ 472 c. ř. s.) a bylo proto jeho odvolání jako nepřípustné podle § 495 c. ř. s. odmítnuto. Odvolateli jde vpravdě o to, že byl neprávem odsouzen k útratám. Nelze upřít, že napadený rozsudek, pokud se týče útrat, nelze dobře srovnati s ustanovením § 41 c. ř. s., podle něhož má býti strana prohrávající odsouzena k útratám, avšak měl odvolatel rozhodnutí o útratách odporovati rekusem (§ 55 c. ř. s.), nikoli odvoláním. Rekurs však podán nebyl a odvolání nelze jako rekurs vyříditi, poněvadž bylo podáno dvojmo, jak to zákon pro odvolání předpisuje, a nejde tedy jen o nesprávné označení opravného prostředku podle § 84 druhý odstavec c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, správně rekursu.

Důvody:

Proti rozsudku procesního soudu, jímž žaloba na rekurenta byla zamítnuta a jen v důvodech bylo uvedeno, že se tak stalo proto, že byla věc za sporu mimosoudně vyrovnána, podal žalovaný odvolání a navrhoval, aby napadený výrok byl změněn tak, že se žaloba zamítá proto, že k mimosoudnímu smíru nedošlo pro neshodu ve vůli stran. Nenapadl tudíž žalovaný rozsudečný výrok, an tento neobsahuje důvod zamítnutí, nýbrž důvody rozsudku a právem proto odvolací soud odmítl odvolání jako nepřípustné. Stačí poukázati na rozhodnutí čis. 2658 a 6471 sb. n. s., kde bylo vysloveno, že proti rozsudku procesního soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, jest odvolání žalovaného nepřípustné, třeba že byla žaloba zamítnuta z důvodu, jež žalovaný popřel, pakli se tento důvod nestal předmětem sporu ani tím, že žalobce přizpůsobil žalobní nárok, aniž tím, že byl učiněn předmětem mezitímního určovacího návrhu podle §§ 236 a 259 c. ř. s. Názor ten nevyvrátil rekurent ani poukazem k tomu, že přes doslov rozsudečného výroku jest mu rozsudek nepříznivý proto, že podle důvodů rozsudku by mu již nepříslušel v první

třídě věřitelské nárok na 42.000 Kč a nárok na útraty sporu by nebyl přednostní pohledávkou za podstatou, nýbrž měl by v první třídě věřitelské jen nárok na 24.000 Kč, kdežto zbytek 18.500 Kč by patřil do třetí třídy věřitelské a útraty sporu by pozbyly povahy pohledávky za podstatou, any by mu měly býti hrazeny jen podle předpisů konkursního řádu. Neboť přehlíží, že jen výrok rozsudku a nikoliv ostatní jeho části může nabýti podle § 411 c. s. ř. pravoplatnosti a že pouhé důvody rozsudku mu nemohou přivoditi újmu v otázce, zdali k mimosoudnímu smíru došlo, čili nic.

Pokud rekurent napadá rozhodnutí odvolacího soudu v otázce útrat, přehlíží, že podle § 528 c. ř. s. jest tento rekurs vůbec vyloučen, ať již napadené rozhodnutí vyřídilo otázku útrat věcně neb opravný prostředek z formálních důvodů odmítlo (srovnej rozhodnutí čís. 10.457 sb. n. s.) a nelze se proto zabývat ani výtkou, že znění rozsudku procesního soudu ve výroku o útratách jest zmatečné podle § 477 čís. 9 c. s. ř., i kdyby výtka ta byla bývala ihned v odvolání uplatňována.

Čís. 13083.

Určil-li konkursní komisař jednak odměnu a hotové výlohy správce konkursní podstaty, jednak vyslovil, že to i ono jest pohledávkou za zvláštní podstatou, rekursní soud však zamítl (správně odmítl) návrh správce konkursní podstaty pro nepřislušnost konkursního komisaře, máje za to, že příslušným je exekuční soud, jest dovolací rekurs v obou směrech přípustný.

O otázce, zda se pohledávka za podstatou vztahuje na podstatu společnou či zvláštní, rozhodne, i když v tomto směru není pochybností, konkursní komisař výlučně. To platí i tehdy, byla-li věc, náležející ke zvláštní podstatě podle § 121 odst. (3) a (4) konk. ř., prodána exekučním soudem.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, R I 1177/33.)

Podáním ze dne 23. června 1933 navrhl správce konkursní podstaty, by byl upraven jeho účet odměny a výloh vzhledem k tomu, že do konkursní podstaty nepatřilo prý žádné movité jmění, nýbrž jen nemovitosti, jež byly prodány ve veřejné dražbě, a že k rozvrhu nejvyššího podání ustanoven jest rok na den 26. června 1933, aby při roku tom mohl účtovat v privilegovaném pořadí svou odměnu za správu konkursní podstaty a své výlohy. Konkursní komisař usnesením ze dne 24. června 1933 určil odměnu a hotové výlohy správce konkursní podstaty na 24.330 Kč a vyslovil, že se odměna a hotové výlohy vztahují na zvláštní podstatu, na nemovitosti úpadce. Rekursní soud vyhověl rekursu konkursní a hypotekární věřitelky banky Č. a zamítl návrh správce konkursní podstaty. Důvody: Podle § 50 konk. ř. mají býti z konkursní podstaty zapraveny především pohledávky za podstatou, k nimž ovšem podle § 49 čís. 1 konk. ř. náležejí útraty konkursního řízení, a to z podstaty, na kterou se vztahují. Podle stavu spisů i tvrzení správce podstaty tvořily prodané nemovitosti podstatu zvláštní, mohou